

under Overskrift: „Hr. Madsen og Soldaterne“. Artiklen begynder saaledes: „Til de mange Klager, som Hr. Madsens mislykkede Manøvrer have fremkaldt fra Soldaterne, slutter sig ogsaa følgende, der dog lyder i Flæng baade fra det indkaldte Manøvremandskab og fra Rekrutterne. Hidtil var det Skik, at Soldaterne ved Indkaldelsen fik Lov til at bringe deres civile Tøj i Byen efter Omklædningen, for at de kunde faa det ordentligt opbevaret. Nu er der efter Hr. Madsens Ordre truffet den Ordning, at Tøjet skal blive paa Depotkamrene, hvor det, *indsnøret i en Bylt*, skal henlægges under hele Tjenestetiden. Følgen er, at Tøjet, naar det atter skal bruges, faas udleveret i tilsnævset og saa forkrøllet Tilstand, at det ikke kan benyttes uden grundigt Eftersyn. Da Soldaterne mødte i Aar, var der mange, som i Tro til, at den gamle Ordning bestod, kom i deres bedste Tøj, og de bade da om Tilslædelse til at bringe det bort; men det blev dem nægtet. Ved Hjempermitteringen var det da højst generende og ærgerligt for dem at modtage deres gode Klæder i ganske ukendelig Tilstand“. Hertil skal jeg bemærke, at man har forholdt sig som sædvanlig med Hensyn til Mandskabets civile Tøj, undtagen ved 3die Bataillon, hvis Mandskab kommer fra København, medens Munderingskamrene befinde sig i Helsingør. Man har da villet undgaa, at det indkaldte Mandskab først skulde begive sig til Helsingør for at ombytte det civile Tøj med det militære, og senere ved Hjemsendelsen ligeledes først skulde sendes til Helsingør for at foretage den omvendte Ombytning. Derfor modtog hver af Bataillonens indkaldte paa Mødedagen en Snor og et Lærredsmærke, betegnet ved Kompagni og Nummer, og hver Mand bandt saa sine Sager sammen og lagde dem selv paa den Plads, hvor de skulde opbevares, paa Tøjhuset paa ganske ny Træflager, hvor det laa tørt og godt. Ved Hjemsendelsen fandt de alle Sagerne i samme Orden som ved deres Henlæggelse — Mand efter Mand blev ført ind, og hver Mand tog selv sit Tøj. Der er ikke til Bataillon — det var 3die Bataillon — fremkommen nogen Klage eller Krav om Erstatning. Bataillonens havde inden Mødedagen faaet indrykket i de lokale Blade en Opfordring til Mandskabet om ikke at møde i for godt Tøj, og største Delen af Mandskabet mødte ogsaa i Arbejdstøj. Bataillonschefen har personlig overbevist sig om, at Tøjet paa Hjemsendelsesdagen laa i samme Tilstand som paa Mødedagen.

Saaledes forholder det sig altsaa med den første Klage.

Dernæst fortsættes der paa følgende Maade: „Mange andre Ting klages der over. Naar de værnepligtige møde til Tjeneste, faa de udleveret uldne Tæpper til deres Kasernesenge. Disse Tæpper ere jævnligen plettede; men ved Hjempermitteringen kræver man Bøder (eller Erstatning) for *alle* plettede Tæpper, uden Hensyn til, om Pletterne vare der i Forvejen, eller paa hvilken Maade de i øvrigt ere opstaaede. En Stabssergent „takserer“ Pletterne, og indtil 20 Øre pr. Tæppe afkræves de vedkommende Folk. Protester nytte ikke.“ Jeg skal ogsaa oplyse denne Klage lidt nærmere. Det er rigtigt, at de uldne Tæpper, der ere udleverede til det værnepligtige Mandskab, hyppigt ere plettede ved tidligere Brug. Mange Pletter gaa nemlig ikke bort i Vadsk, og selvfølgelig har man ikke Raad til at kassere et Tæppe, fordi det er blevet plettet. Det er imidlertid ikke vanskeligt at skelne de ældre, udvaskede Pletter fra de ny. For de ældre Pletter paalægges der aldrig Mandskabet nogen Erstatningspligt og som Regel heller ikke for de ny tilkommende Pletters Vedkommende. Den Bestemmelse, jeg har givet herom, lyder nemlig saaledes, „at der kun vil være at paalægge Mandskabet Erstatningspligt i de Tilfælde, hvor det er *uden for al Tvivl*, at Tæppernes Tilpletning eller anden Overlast skyldes Mangel paa Ombu og Forsigtighed eller Brud paa Kaserneordenen.“ Da det nu er meget vanskeligt at konstatere en saadan Forsømmelse fra Mandskabets Side, og da tilmed de militære Befalingsmænd altid have bestræbt sig for i videst muligt Omfang at fritage Mandskabet for slige Udgifter, er det i høj Grad sandsynligt, at der kun vil blive krævet Erstatning af Mandskabet i Tilfælde af grov og fuldt ud paaviselig Forsømmelighed. Erstatningen, der ydes, gaar med til Vadsk af Tæpperne.

Dernæst fortsætter Klagen saaledes: „En Regel siger at Feltflasker, som gaa i Stykker under Øvelserne, ikke kræves erstattede, naar Soldaterne straks melder Uheldet. I Aar har desuagtet flere Soldater maattet betale itugaaede Feltflasker, som de forlængst have gjort Anmeldelse om.“ Hermed forholder det sig saaledes: Kun de Feltflasker, der (uagtet behørig Forsigtighed er anvendt) gaa itu under Øvelserne, erstattes af Statskassens Midler, saafremt vedkommende Bruger i rette Tid anmelder Beskadigelsen til rette ved-